

2. Niedopuszczalne jest przekraczanie wydatków ponad kwotę uzyskanych w tym samym rozdziale dochodów, zwiększoną o saldo początkowe.

3. Salda końcowe środków specjalnych typu 13 nie podlegają przelaniu na dochód budżetu, lecz pozostają na rachunku środków specjalnych na rok następny, chyba że jednostka dysponująca tymi środkami lub jej jednostka nadrzędna wyda dyspozycję o zwrocie ich przedsiębiorstwu, z których pochodzą.

§ 6. 1. Inwestycje i kapitalne remonty mogą być finansowane ze środków specjalnych typu 13 jedynie w tym zakresie, jaki wynika z uchwał, o których mowa w § 2, lub z przepisów szczególnych.

2. Przy finansowaniu inwestycji ze środków specjalnych typu 13 mają zastosowanie przepisy o inwestycjach pozalimitowych.

§ 7. Niezwłocznie po otwarciu rachunków środków specjalnych typu 13 dla centralnych zarządów i równorzędnych im jednostek administracji gospodarczej ulegają zamknięciu rachunki sum na zlecenie, otwarte dla tych jednostek zgodnie z pkt 9 powołanego w § 2 pkt 4 okólnika Przewodniczącego

Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów nr 16 z dnia 5 września 1952 r. oraz z § 5 powołanego w § 2 pkt 3 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów nr 206 z dnia 24 grudnia 1955 r. Salda rachunków sum na zlecenie zostają przebrane na rachunki środków specjalnych typu 13 tych samych jednostek.

§ 8. W sprawach nie uregulowanych niniejszym zarządzeniem stosuje się przepisy zarządzenia Ministra Finansów z dnia 30 czerwca 1952 r. w sprawie środków specjalnych i gospodarstw pomocniczych jednostek budżetowych (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-60, poz. 914, z 1953 r. Nr A-1, poz. 20, Nr A-79, poz. 939 i Nr A-116, poz. 1501, z 1954 r. Nr A-36, poz. 501 i Nr A-45, poz. 642 oraz z 1955 r. Nr 40, poz. 391, Nr 65, poz. 857 i Nr 105, poz. 1414) i inne przepisy dotyczące gospodarki środkami specjalnymi oraz przepisy aktów, o których mowa w § 2, i przepisy na podstawie tych aktów wydane.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Kole

## 150

### ZARZĄDZENIE MINISTRÓW PRZEMYSŁU SPOŻYWCZEGO, PRZEMYSŁU DROBNEGO I RZEMIOSŁA ORAZ HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 23 stycznia 1957 r.

w sprawie działalności warsztatów rzemieślniczych w zakresie produkcji przetworów mięsnych i wyrobów garmazeryjnych.

W celu zwiększenia dostawy przetworów mięsnych i wyrobów garmazeryjnych na zaopatrzenie rynku odpowiednio do możliwości surowcowych i przy zachowaniu czynnika pełnej planowości w zakresie rozwoju przemysłu uspołecznionego, na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 10 lutego 1949 r. o obrocie zwierzętami gospodarskimi i produktami uboju oraz o ich przetwórstwie (Dz. U. z 1949 r. Nr 21, poz. 135 i z 1952 r. Nr 44, poz. 300), art. 3 ustawy z dnia 18 listopada 1948 r. o dostawach, robotach i usługach na rzecz Skarbu Państwa oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. Nr 63, poz. 494), art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) i § 1 zarządzenia nr 65 Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1957 r. w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu mięsem (Monitor Polski Nr 20, poz. 148) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1956 r. w sprawie zakresu działania Ministra Przemysłu Spożywczego (Dz. U. Nr 30, poz. 140), rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 października 1951 r. w sprawie zakresu działania Ministra Przemysłu Drobego i Rzemiosła (Dz. U. Nr 60, poz. 410 z późniejszymi zmianami) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie zakresu działania Ministra Handlu Wewnętrznego (Dz. U. Nr 10, poz. 62 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zezwala się rzemieślniczemu warsztatowi na produkowanie dopuszczonych do obrotu w myśl obowiązujących przepisów wędlin, wyrobów wędliniarskich, kaszanek i wyrobów garmazeryjnych z mięsa wieprzowego, wołowego, cielęcego, baraniego i końskiego oraz w zależności od potrzeb rynku i możliwości surowcowych — również z mięsa drobiu i królików, z zachowaniem warunków określonych przepisami niniejszego zarządzenia.

§ 2. 1. Uruchomienie produkcji wymienionej w § 1 przez rzemieślnicze warsztaty w określonej miejscowości może nastąpić w jednym z następujących przypadków:

1) w razie wykorzystania zdolności produkcyjnej w przetwórstwach uspołecznionych działających na terenie danej miejscowości lub powiatu, przy jednoczesnym stwierdzeniu

niezaspokojenia popytu ludności na wędliny, wyroby wędliniarskie, kaszanki i wyroby garmazeryjne w ramach limitów surowcowych,

2) w razie niemożności sprowadzania przetworów, o których mowa w pkt 1, z uspołecznionych przetwórnictw działających w sąsiednich miejscowościach lub powiatach bądź gdy sprowadzanie ich jest ze względów gospodarczych niezasadne,

3) w razie uzasadnionej odmowy produkowania przez przemysł uspołeczniiony niektórych asortymentów, dopuszczonych do obrotu na podstawie zarządzenia nr 58 Ministrów Przemysłu Spożywczego i Handlu Wewnętrznego z dnia 17 września 1956 r. w sprawie asortymentów wędlin, wyrobów wędliniarskich i kaszanek przeznaczonych na zaopatrzenie rynku.

2. Zezwolenie na przerób mięsa (§ 5) przez warsztaty rzemieślnicze, o których mowa w ust. 1 pkt 3, może być udzielone na produkcję tych asortymentów, których dotyczy odmowa przemysłu uspołecznionego.

§ 3. O celowości uruchomienia w określonej miejscowości rzemieślniczych warsztatów decyduje wojewódzki zarząd handlu w porozumieniu ze zjednoczeniem przemysłu mięsnego, oddziałem okręgowym Związku Spółdzielni Spożywców bądź wojewódzkim związkiem gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska” — na wniosek zarządu (wydziału) handlu przydziału powiatowej (miejskiej) rady narodowej.

§ 4. Na wniosek zarządów (wydziałów) handlu przydziału powiatowych (miejskich) rad narodowych wojewódzki zarząd handlu w porozumieniu ze zjednoczeniem przemysłu mięsnego, oddziałem okręgowym Związku Spółdzielni Spożywców, wojewódzkim związkiem gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska” oraz wojewódzkim zarządem przemysłu terenowego ustala orientacyjnie wysokość produkcji rocznej wędlin, wyrobów wędliniarskich i kaszanek z podziałem na kwartały dla rzemieślniczych warsztatów w poszczególnych powiatach (miastach).

§ 5. 1. Karty rzemieślnicze dla warsztatów rzemieślniczych wydają wydziały przemysłu przydziału powiatowych (miejskich) rad narodowych.

2. Zezwolenia na przerób mięsa i obrót jego przetworami dla rzemieślniczych warsztatów, o których mowa w § 4, wydają zarządy (wydziały) handlu przydyłów powiatowych (miejskich) rad narodowych.

3. W zezwoleniach (ust. 2) zostaną ustalone warunki niezbędne do zabezpieczenia prawidłowego i zgodnego z przepisami przerobu mięsa i obrotu jego przetworami oraz zastrzeżenie, że:

- a) zezwolenie może być cofnięte, gdy na podstawie planu wojewódzkiej sieci rzemieślniczych warsztatów masarskich prowadzenie warsztatu okaże się zbędne,
- b) zezwolenie może ulec ograniczeniu do produkcji niektórych tylko asortymentów nie produkowanych przez uspołeczniony przemysł lub produkowanych w niedostatecznej ilości,
- c) zezwolenie zostanie cofnięte w razie stwierdzenia, że prowadzący warsztat dokonywał zakupu żywca lub mięsa z naruszeniem zakazu określonego w § 6 ust. 1.

§ 6. 1. Zakazuje się dokonywania zakupu żywca lub mięsa bezpośrednio od producentów albo na targach i jarmarkach. Zaopatrzenie rzemieślniczych warsztatów w surowiec (masę mięsno-tłuszczową) odbywa się w uspołecznionych zakładach obrotu hurtowego mięsem bądź żywcem w ilościach ustalonych rozdzielnikiem zarządu (wydziału) handlu przydyłum terenowo właściwej rady narodowej w ramach limitów masy mięsno-tłuszczowej, przewidzianych w planach zaopatrzenia rynku dla danego miasta lub powiatu — po cenach ustalonych dla rzemiosła.

2. Zaopatrzenie rzemieślniczych warsztatów prowadzących produkcję wyrobów garmażeryjnych w surowiec, z wyjątkiem masy mięsno-tłuszczowej, powinno być dokonywane we własnym zakresie.

3. Tryb zaopatrzenia w surowiec rzemieślniczych warsztatów prowadzących produkcję wędlin, wyrobów wędliniarskich, kaszanek i wyrobów garmażeryjnych przez zakłady mięsne ustali Centralny Zarząd Przemysłu Mięsnego w sposób zabezpieczający sprawną pracę zakładów mięsnych.

§ 7. 1. Zjednoczenia przemysłu mięsnego powinny w miarę możliwości zapewnić dostawę osłonek rzemieślniczym warsztatom produkującym wędliny, wyroby wędliniarskie i kaszanki.

2. Warsztaty rzemieślnicze, o których mowa w ust. 1, oraz inne prowadzące produkcję wyrobów garmażeryjnych mogą zaopatrywać się w osłonki naturalne i sztuczne również ze źródeł zdecentralizowanych.

§ 8. Rzemieślnicze warsztaty, o których mowa w § 7, mogą zakupywać materiały pomocnicze i przyprawy w hurtowniach uspołecznionych bądź ze źródeł zdecentralizowanych.

§ 9. Jakość wędlin, wyrobów wędliniarskich i kaszanek produkcji rzemieślniczych warsztatów musi odpowiadać normom jakościowym obowiązującym przemysł uspołeczniony.

§ 10. Produkcja w rzemieślniczych warsztatach może odbywać się:

- 1) na własny rachunek,
- 2) na zlecenie uspołecznionej jednostki handlu detalicznego.

§ 11. 1. Zaopatrzenie w masę mięsno-tłuszczową potrzebną do produkcji powinno odbywać się w myśl zasad określonych w § 6, z tym że surowiec do produkcji rzemieślniczych warsztatów, o których mowa w § 10 pkt 1, będzie zagwarantowany przez „Zespół Mięsny” powołany zarządzeniem nr 367 Ministra Handlu Wewnętrznego i Ministra Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego z dnia 6 lipca 1953 r. w

sprawie usprawnienia zaopatrzenia rynku w mięso i jego przetwory drogą zacieśnienia współpracy między organizacjami handlowymi i przemysłowymi — przy ustalaniu kwartalnych planów zaopatrzenia i produkcji dla wszystkich producentów w oparciu o otrzymany limit surowca.

2. Rzemieślnicze warsztaty, produkujące na zlecenie jednostki handlu uspołecznionego (§ 10 pkt 2) — jako nie objęte planem produkcji przez „Zespół Mięsny” — będą otrzymywały surowiec z uspołecznionych zakładów obrotu hurtowego mięsem, w ramach miesięcznego rozdzielnika na mięso, ustalonego przez zarząd (wydział) handlu przydyłum powiatowej (miejskiej) rady narodowej dla tejże jednostki.

§ 12. 1. Sprzedaż wędlin, wyrobów wędliniarskich, kaszanek i wyrobów garmażeryjnych następuje:

- 1) w przypadku określonym w § 10 pkt 1 — w uspołecznionej sieci handlu detalicznego albo we własnym punkcie sprzedaży rzemieślniczego warsztatu bądź w innym punkcie prywatnym sprzedaży artykułów spożywczych — zgodnie z rozdzielnikiem zarządu (wydziału) handlu przydyłum powiatowej (miejskiej) rady narodowej,
- 2) w przypadku określonym w § 10 pkt 2 — tylko w sieci uspołecznionej tego przedsiębiorstwa handlu detalicznego, które zleciło zakładom obrotu hurtowego mięsem wydanie surowca z własnego rozdzielnika.

2. Wojewódzkie zarządy handlu w zależności od lokalnych warunków i potrzeb rynku — opierając się na zasadach podanych w §§ 10, 11 i 12 — ustalą szczegółowe wytyczne, według których będzie się odbywać produkcja w rzemieślniczych warsztatach (przerób na zlecenie, na własny rachunek), oraz formy sprzedaży detalicznej (w sieci uspołecznionej lub prywatnej).

§ 13. 1. Sprzedaż wędlin, wyrobów wędliniarskich, kaszanek i wyrobów garmażeryjnych pochodzących z produkcji rzemieślniczych warsztatów powinna być prowadzona po obowiązujących cenach detalicznych bez względu na to, czy jest dokonywana w sieci uspołecznionej, czy też prywatnej.

2. Rzemieślnicze warsztaty dokonujące sprzedaży wędlin, wyrobów wędliniarskich, kaszanek i wyrobów garmażeryjnych jednostkom handlu detalicznego uspołecznionego i prywatnego powinny udzielać obowiązujących rabatów.

§ 14. W przypadku dostawy do uspołecznionych jednostek handlu detalicznego — wędliny, wyroby wędliniarskie, kaszanki i wyroby garmażeryjne produkcji rzemieślniczej powinny podlegać kontroli odbioru jakościowego zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 15. Wędliny, wyroby wędliniarskie i kaszanki produkcji rzemieślniczej powinny być oznaczone w sposób określony w przepisach dotyczących oznaczania towarów wprowadzonych do obrotu, zgodnie z obowiązującymi przepisami dla przedsiębiorstw uspołecznionych.

§ 16. Rzemieślnicze warsztaty składają zarządom (wydziałom) handlu terenowo właściwych przydyłów rad narodowych miesięczne rozliczenia z otrzymanego surowca (§ 11 ust. 1) oraz z wykonanej produkcji.

§ 17. Zobowiązuje się Państwową Inspekcję Handlową do kontroli przestrzegania przepisów niniejszego zarządzenia.

§ 18. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 23 stycznia 1957 r.

Minister Przemysłu Spożywczego: M. Hoffmann

Minister Przemysłu Drobного i Rzemiosła: Z. Moskwa

Minister Handlu Wewnętrznego: M. Minor

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Drukarni Akcydensowej w Warszawie, ul. Tamka 3